

Sygnatura akt VIII Ga 128/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2014 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Sałamaj

Sędziowie: SO Anna Budzyńska

SR (del.) Aleksandra Wójcik-Wojnowska (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Monika Stachowiak

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2014 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa Przedsiębiorstwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko A. M.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 5 listopada 2013 roku, sygnatura akt V GC 698/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I. o tyle tylko, że odsetki ustawowe od kwot: 6518,84 zł, 2010,91 zł, 738 zł zasądza od dnia 28 grudnia

2012 r., a odsetki ustawowe od kwoty 46,13 zł zasądza od dnia 3 stycznia 2013 r., oddalając powództwo co do odsetek ustawowych od wskazanych kwot za wcześniejszy okres;

II. w pozostałym zakresie oddala apelację;

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.800 zł (jednego tysiąca ośmiuset złotych) tytułem kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

SSO A. Budzyńska SSO P. Sałamaj SSR (del.) A.Wójcik-Wojnowska

Sygn. akt VIII Ga 128/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 maja 2013 r. powód Przedsiębiorstwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. domagało się zapłaty kwoty 53.563,99 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od pozwanej A. M.. Powód dochodził zapłaty z tytułu umowy sprzedaży paliwa, parkowania oraz naprawy pojazdów.

W odpowiedzi na pozew pozwana wносиła o oddalenie powództwa w całości. Wskazała, iż powódka nie udowodniła swojego roszczenia zarówno co do zasady, jak co do wysokości. Nadto podniosła zarzut rzeczy ugodzonej, wskazała,

że wykonuje ugodę, a proces jest niecelowy, bowiem pozwana chce dotrzymać ugody i zapłacić dochodzone pozwem należności.

Wyrokiem z dnia 5 listopada 2013 r. Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim uwzględnił żądanie pozwu w całości i zasądził na rzecz powódki od pozwanej kwotę 2678,20 zł.

Rozstrzygnięcie to zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne:

Powód Przedsiębiorstwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. zawarł z pozwaną A. M. umowę sprzedaży paliwa na czas nieokreślony z dnia 29 lipca 2008 r. Umowa obejmowała również świadczenie kompleksowych usług w zakresie mycia i serwisu pojazdów oraz korzystanie z parkingu na terenie nieruchomości powodowej spółki. Sprzedawca - powód - bezpłatnie wyposażył Kupującego - pozwaną - w Kartę Stałego Klienta o (...) odpowiadającą ilości pojazdów będących przedmiotem tankowania na stacji paliw powódki. (...) znajduje się na granicy Polski z Niemcami. Strony ustalił, że na podstawie otrzymanych Kart Stałego Klienta Sprzedawca identyfikuje Kupującego oraz jego pojazdy. Kupujący zobowiązał się do nie ujawniania kodu PIN osobom nieuprawnionym oraz ponoszenia pełnej odpowiedzialności za otrzymane karty. Zgodnie z paragrafem 5 umowy Kupujący ponosi odpowiedzialność materialną w przypadku zatankowania paliwa przez każdą osobę identyfikującą się na podstawie Kart Stałego Klienta o (...). W paragrafie 8 strony ustaliły, że paliwo będzie sprzedawane po cenie z zastosowaniem upustu 6 groszy na litrze, należność za mycie pojazdu wynosi 75 zł netto z woskiem i 70 zł netto bez wosku, wysokość wynagrodzenia za usługi serwisowe wynosiła 70 zł netto za roboczogodzinę. Kupujący upoważnił Sprzedawcę do wystawiania faktur VAT bez jego podpisu. Pozwana podpisała umowę osobiście. Na zabezpieczenie należności pozwana złożyła weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową.

W aneksie z dnia 12 stycznia 2009 r. do umowy sprzedaży paliwa zawartej w dniu 29 lipca 2008 r. postanowiono wydać dodatkową 1 kartę do tankowania 052.

W aneksie z dnia 9 września 2008 r. do umowy sprzedaży paliwa zawartej w dniu 29 lipca 2008 r. postanowiono o korzystaniu z parkingu na terenie powódki w S., za opłatą 100 zł netto za miesiąc. Sprzedawca sporządza faktury zbiorcze obejmujące należności za korzystanie z parkingu w ostatni dzień miesiąca.

Powód zgodnie z umową sprzedaży paliwa z dnia 29 lipca 2008 r. wykonywał na rzecz pozwanego kompleksowe usługi w zakresie serwisu pojazdów (naprawy, badania techniczne, sprzedaż części samochodowych) oraz udostępniał parking na swojej nieruchomości za co wystawiał każdorazowo faktury VAT. Powód obciążył pozwaną następującymi fakturami VAT:

- nr (...) grudnia 2012 r. na kwotę 2.010,91 zł płatną do 25 grudnia 2012 r.,
- nr (...) grudnia 2012 r. na kwotę 6518,84 zł płatną do 25 grudnia 2012 r.,
- nr (...) listopada 2012 r. na kwotę 9939,77 zł płatną do 30 listopada 2012 r.
- nr (...) z 26 listopada 2012 r. na kwotę 1770,20 zł płatną do 10 grudnia 2012 r.
- nr (...) z 26 listopada 2012 r. na kwotę 1309,51 zł płatną do 10 grudnia 2012 r.
- nr (...) z 11 grudnia 2012 r. na kwotę 738 zł płatną do 25 grudnia 2012 r.
- nr (...) z 4 grudnia 2012 r. na kwotę 276,75 zł płatną do 18 grudnia 2012 r.
- nr (...) z 25 października 2012 r. na kwotę 11203,23 zł płatną do 8 listopada 2012 r.
- nr (...) z 18 grudnia 2012 r. na kwotę 46,13 zł płatną do 1 stycznia 2013 r.
- nr (...) z 17 listopada 2012 r. na kwotę 2101,25 zł płatną do 1 grudnia 2012 r.

- nr (...) z 12 stycznia 2013 r. na kwotę 3290,40 zł płatną do 26 stycznia 2013 r.
- nr (...) z 31 stycznia 2013 r. na kwotę 1186,38 zł płatną do 14 lutego 2013 r.
- nr (...) z 16 stycznia 2013 r. na kwotę 268,58 zł płatną do 30 stycznia 2013 r.
- nr (...) z 26 stycznia 2013 r. na kwotę 1335,93 zł płatną do 9 lutego 2013 r.,
- nr (...) z 15 stycznia 2013 r. na kwotę 745,48 zł płatną do 29 stycznia 2013 r.
- nr (...) z 16 stycznia 2013 r. na kwotę 63,46 zł płatną do 30 stycznia 2013 r.
- nr (...) z 21 stycznia 2013 r. na kwotę 1564,72 zł płatną do 4 lutego 2013 r.
- nr (...) z 31 grudnia 2012 r. na kwotę 1033,20 zł płatną do 14 stycznia 2013 r.
- nr (...) z 13 grudnia 2012 r. na kwotę 176 zł płatną do 27 grudnia 2012 r.
- nr (...) z 30 listopada 2012 r. na kwotę 1033,20 zł płatną do 14 grudnia 2012 r.
- nr (...) z 30 listopada 2012 r. na kwotę 176 zł płatną do 14 grudnia 2012 r.
- nr (...) z 31 stycznia 2013 r. na kwotę 1033,20 zł płatną do 14 lutego 2013 r.

Wezwaniem do zapłaty z dnia 6 marca 2013 r., 26 marca 2013 r. powódka wskazała na niezapłacone faktury VAT i kwotę zaległości. Następnie wezwano pozwaną pismem z dnia 18 kwietnia 2013 r.

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy uznał powództwo za uzasadnione, wskazując, iż w sprawie doszło do uznania nieprawidłowego żądania przez pozwaną. w odpowiedzi na pozew. Sąd wyjaśnił, że uznanie nie jest wprawdzie oświadczeniem woli w technicznym tego słowa znaczeniu, a więc nie jest czynnością prawną, bo nie zmierza do ustanowienia, zmiany lub zniesienia stosunku prawnego, jednakże nie wynika z tego, że element woli dłużnika, który takie oświadczenie składa, jest pozbawiony wszelkiego znaczenia. W rzeczywistości oświadczenie takie jest aktem woli wprawdzie nie w znaczeniu wyżej podanym, lecz w znaczeniu potocznym. Chociaż dłużnik nie dąży przez złożenie takiego oświadczenia do zmiany istniejącego stanu prawnego, to jednak zmierza do stwierdzenia wobec wierzyciela, że jego należność istnieje.

Przy złożonych przez powoda dokumentach Sąd nie miał wątpliwości, iż uznanie nie prowadzi do ominięcia prawa, nie było też sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Sąd podkreślił, że umowa łącząca strony nie była kwestionowana. Samą umowę Sąd I instancji uznał za umowę sprzedaży wraz z zapisami dotyczącymi umowy zlecenia naprawy aut oraz parkowania. Zapisy umowy Sąd uznał za klarowne, akcentując że była ona realizowana przez kilka lat, a pozwana przyznała, iż dokonywała płatności z jej podstawy. Złożone przez powódkę dokumenty Sąd uznał za wiarygodne, wskazując, że nie były one preparowane na potrzeby procesu, wynikały z potrzeby chwili i były sporządzane w datach na nich widniejących.

W dalszej części uzasadnienia Sąd odniósł się do dowodów, które nie były przeprowadzone w niniejszej sprawie – zeznań świadka i opinii biegłego, uznając, że potwierdzają one zasadność powództwa.

W podsumowaniu rozważań Sąd za zasadne uznał powództwo oparte na łączącej strony umowie oraz przepisach regulujących sprzedaż (art. 535 k.c.) i zlecenie (art. 734 k.c., 735 k.c. w zw. z art. 750 k.c.)

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia o odsetkach ustawowych wskazano art. 481 k.c., a jako podstawę orzeczenia o kosztach - art. 98 kpc w związku z par. 6 ust. 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w

sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2002 r. nr 163, poz. 1348 ze zm.).

Powyższy wyrok w całości zakwestionowała strona pozwana. W wywiezionej apelacji zarzuciła rozstrzygnięciu Sądu Rejonowego błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że pozwana uznała powództwo w całości, naruszenie przepisu prawa materialnego art. 6 k.c. oraz istotne uchybienia procesowe mające wpływ na wynik sprawy, w szczególności naruszenie przepisu art. 232 k.p.c., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające m.in. na uznaniu, że powódka należyście udowodniła swoje roszczenie, co przesądziło o uwzględnieniu powództwa wraz z kosztami postępowania.

Skarżąca wniosła o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania za obie instancje według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, że powódka nie przedstawiła w pozwie należytych dowodów na poparcie swojego roszczenia, dołączając do pozwu jedynie część dokumentów, które uznała za wystarczające do udowodnienia jej roszczenia, a na podstawie tych dokumentów Sąd wydał wyrok. Przytaczając treść art. 6 k.c. skarżąca podniosła, że w niniejszej sprawie to powód wywodził skutki prawne z faktu wykonania umowy, powinien więc w całości (czyli zarówno co do zasady, jak i kwoty) udowodnić swoje roszczenie, a proceduralną konsekwencją nie udowodnienia dochodzonego roszczenia winno być oddalenie powództwa.

W ocenie pozwanej powód nie uniósł ciężaru dowodowego, konsekwencją takiego stanu jest oddalenie powództwa w całości, a procedowanie Sądu Rejonowego, który w uzasadnieniu wyroku uznał, że powód udźwignął ciężar dowodowy stanowi naruszenie art. 233 k.p.c.

W kolejnej części uzasadnienia apelacji skarżąca odniosła się do omówionych przez Sąd I instancji dowodów, które nie dotyczyły niniejszej sprawy (nie były objęte wnioskami stron i postanowieniami dowodowymi Sądu), wskazując, iż pozwana nie miała możliwości zakwestionowania powyższych dowodów, wobec czego wnosi o ich ponowne przeprowadzenie na rozprawie apelacyjnej.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji i przyznanie jej kosztów procesu za II instancję. W uzasadnieniu wskazała, iż wyrok Sądu Rejonowego jest prawidłowy, a stanowisko pozwanej, która z jednej strony uznaje dług, a z drugiej zarzuca nieudowodnienie roszczenia – niekonsekwentne. Wniosła też o oddalenie wniosków dowodowych pozwanej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest nieuzasadniona, a niewielka korekta wyroku Sądu Rejonowego, dokonana przez Sąd Okręgowy, nie ma związku z podniesionymi przez pozwaną zarzutami.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny, co do zasady właściwie zakwalifikował łączące strony umowy i trafnie ocenił żądanie strony powodowej jako uzasadnione.

Apelacja sprowadza się kilkukrotnego powtórzenia, że powódka nie wykazała swoich roszczeń, a Sąd Rejonowy uznając żądanie za wykazane, naruszył art. 232, 233 k.p.c. oraz art. 6 k.c.

Nie jest uzasadniony zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 6 k.c. i 232 k.p.c. Zgodnie z treścią pierwszego przepisu ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która wywodzi z tego faktu skutki prawne. Drugi natomiast stanowi, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód nie wskazany przez stronę. Oczywistym jest, że Sąd Rejonowy wskazanych przepisów nie naruszył – w uzasadnieniu wskazano, że biorąc pod uwagę stanowisko strony pozwanej, zinterpretowane jako uznanie powództwa, dowody przedstawione przez stronę powodową są wystarczające do uwzględnienia powództwa. Widać stąd wyraźnie, że w ocenie Sądu Rejonowego to powódka miała obowiązek wykazać zasadność swoich roszczeń. Żaden fragment rozważań Sądu Rejonowego nie wskazuje, by Sąd ten w inny sposób rozłożył ciężar dowodu w niniejszej

sprawie. Stwierdzenie, że Sąd Rejonowy mimo braku ku temu uzasadnionych podstaw przyjął, iż powódka wykazała swe roszczenia, odnosi się do zasad oceny dowodów.

Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Wszzechstronność należy rozumieć jako dokonanie dogłębnej analizy każdego z powołanych środków dowodowych z osobna, a następnie wszystkich dowodów razem i na tej podstawie dokonanie oceny ich wiarygodności, mocy dowodowej i przydatności dla wykazania określonego faktu.

Zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. jest chybiony. W judykaturze przyjmuje się, że skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem może być jedynie przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 czerwca 2008 r., I ACa 180/08, System Informacji Prawnej LEX nr 468598).

W niniejszej sprawie, pozwana, podkreślając, iż roszczenia powódki nie zostały udowodnione, w istocie w żaden sposób nie wyjaśnia, dlaczego tak uważa i jakie reguły oceny dowodów naruszyć miał Sąd Rejonowy. W szczególności treść apelacji nie daje odpowiedzi na pytanie, czemu pozwana uznaje roszczenia powódki za niewykazane, skoro w odpowiedzi na pozew podniesiono zarzut zawarcia przez strony ugody i zadeklarowano spłatę dochodzonej pozewm należności na warunkach ustalonych w tej ugodzie.

Zgodnie z art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Z kolei art. 210 § 2 k.p.c. zobowiązuje stronę do złożenia oświadczenia co do twierdzeń strony przeciwnej, dotyczących okoliczności faktycznych, a w art. 230 k.p.c. mowa jest o tzw. faktach milcząco przyznanych (*qui tacet consentire videtur*). Kodeks postępowania cywilnego, w związku z wszczętym postępowaniem nakłada na pozwanego obowiązek wdania się w spór (art. 221), a nadto złożenia oświadczenia co do twierdzeń strony przeciwnej dotyczących okoliczności faktycznych (art. 210 § 2). Wprawdzie ustawa formułuje powinności z art. 210 § 2 k.p.c. i art. 221 k.p.c. jako obowiązki, lecz w istocie są to ciężary procesowe, co oznacza, że strona może je wypełnić, lecz nie można jej do tego zmusić. Jednak, gdy strona nie wypełnia spoczywających na niej powinności, musi liczyć się z prawnymi konsekwencjami, ponieważ ustawa pozwala sądowi uznać za przyznane fakty, co do których nie wypowiedziała się strona przeciwna, a mogła to uczynić (zob. H. Dolecki komentarz do art. 230, Kodeks postępowania cywilnego, Komentarz, tom I, wydanie 2011, Wolters Kluwer Polska). Strona sama musi pilnować dopełnienia obowiązków procesowych, spoczywających na niej. Jeżeli ich nie wypełni, ponosi skutki prawne swych zaniedbań. Przy tym nie uznaje się za wypełnienie wskazanych obowiązków ogólnikowego zaprzeczenia „wszystkim twierdzeniom pozwu”. Strona ma bowiem obowiązek wypowiedzieć się rzeczowo do twierdzeń przeciwnika, w tym wyjaśnić, dlaczego je kwestionuje. Treść odpowiedzi na pozew, w której pozwana wskazała na nieudowodnienie roszczeń powódki i jednocześnie zadeklarowała spłatę zobowiązań w kwocie równej dochodzonej pozewm, wskazuje, iż pozwana uchyliła się od wskazanych wyżej obowiązków. Jednocześnie brak rzeczowej argumentacji przeciwko żądaniom pozwu i przedstawionym przez powódkę dowodom pozwalał Sądowi Rejonowemu uznać, że fakty istotne dla rozstrzygnięcia są w sprawie niesporne. Rozumowanie Sądu I instancji było w pełni prawidłowe, biorąc pod uwagę zasady doświadczenia życiowego, jeśli bowiem jedna strona przedstawia umowę i faktury na usługi czy towary opisane w tej umowie, a druga podnosi, iż miała spłacać swe zobowiązania zgodnie z umową, to najbardziej prawdopodobne jest to, że wszystkie zafakturowane transakcje miały między stronami miejsce. W przeciwnym wypadku strona

pozwana podniosłaby przeciwko konkretnym żądaniom rzeczowe argumenty. Zatem biorąc pod uwagę treść art. 229 i 230 k.p.c. Sąd Rejonowy miał pełne prawo, by uznać żądania powódki za zasadne.

Omyłkę Sądu Rejonowego, stanowiącą zapewne konsekwencję posługiwania się szablonami wcześniej sporządzonych uzasadnień, stanowi zawarcie w rozważaniach uwag o dowodach nie dotyczących niniejszej sprawy. Sytuacja taka, jakkolwiek nie powinna mieć miejsca, nie stanowi jednak o naruszeniu przez Sąd Rejonowy przepisów postępowania w sposób mający wpływ na wynik sprawy, ani tym bardziej o naruszeniu przepisów prawa materialnego. Bezsprzeczne jest, że strony nie wnosiły o przeprowadzenie dowodów dot. skuteczności naprawy, a pełnomocnik pozwanej był obecny na jedynej rozprawie, jaka odbyła się przed Sądem Rejonowym. Wobec tego wywody apelacji, dotyczące uniemożliwienia stronie ustosunkowania się do wskazanych dowodów, należy uznać za próbę wykorzystania omyłki Sądu i stworzenia wrażenia, jakoby strona pozwana została pozbawiona możliwości obrony i zachodzi nieważność postępowania. Z uwagi na oczywistość przyczyn zamieszczenia w uzasadnieniu rzeczowego fragmentu rozważań próba ta nie może odnieść skutku.

Sąd Okręgowy jest jednak sądem merytorycznym, co oznacza, że samodzielnie ocenia zasadność żądań pozwu w świetle przepisów prawa materialnego. W niniejszej sprawie ocena ta doprowadziła do wniosku, że zasądzać na rzecz powódki dochodzone roszczenia w całości zgodnie z treścią pozwu, Sąd Rejonowy naruszył art. 115 k.c., zgodnie z którym jeżeli koniec terminu do wykonania czynności przypada na dzień uznany ustawowo za wolny od pracy, termin upływa dnia następnego. Terminy płatności 4 należności przypadały bowiem w dni ustawowo wolne od pracy (Boże Narodzenie i Nowy Rok), co zgodnie z przytoczonym przepisem prowadziło do przesunięcia terminu płatności do pierwszego dnia roboczego. Dotyczy to należności w kwotach 6.518,84 zł, 2010,91 zł i 738 zł, które zgodnie z treścią faktur miały być zapłacone 25.12.2012 r. i w kwocie 46,13 zł, płatnej zgodnie z fakturą do 1.01.2013 r. Pozwana miała więc obowiązek zapłacić te kwoty odpowiednio w dniach 27.12.12 r. i 2.01.13 r., a w opóźnienie, uzasadniające przyznanie odsetek ustawowych na podstawie art. 481 k.c. popadła dnia następnego. W tym tylko zakresie na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zaskarżony wyrok należało zmienić, oddalając apelację w pozostałym zakresie.

O kosztach procesu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. zasądzać od pozwanej, jako przegrywającej sprawę, na rzecz powódki kwotę 1800 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika, stosownie do § 2 ust. 1 i 2 zw. z § 6 pkt 6 i § 13 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

SSO A. Budzyńska SSO P. Sałamaj SSR (del.) A. Wójcik-Wojnowska